

BUDA-PESTA

15 Iunie st. v.
27 Iunie st. n.

Va esi joi'a si dumin'ea.

Redactiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 44.

ANULU XIV.
1878.

Pretulu pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Romani'a 2 galbeni.

Consideratiuni ortografice.

(Urmare.)

Scopulu sciintificu alu ortografiei nu pôte fi d'a subordiná structur'a organica a limbei la capritiele cele frivole ale diferitelor idiome si moduri de pronunsiare; ci din contra — reducundu pe aceste tôte la adeverat'a lor valóre, amesuratu insustrilor fresci ale limbei, — tiênt'a ortografiei sè fia, d'a stabili atari norme pentru scriere, cari — conservându integritatea caracteristica a cuvêntului — sè lase locu de mişcare libera pentru pronunsiarea cea mai corecta a lui; — d. e. crescú — cresci — cresce, etc.

Acêsta scriere concede pronunsiarea si cea corecta a Banatianului: cresce, si cea mai puşinu corecta a Sibianului: creşte, — fara d'a alterá derivatiunea etimologica a cuvêntului si form'a cea naturala a gramaticiei.

Întrebâmu — asiá dara — pe fonetisti: cu ce ratiune sciintifica scriu ei: cresc — creşti — creşte? — cu ce dreptu jefuescu ei o parte a românilor de o pronunsiare mai pretiósá de câtu a lor?

Ardeleanulu — când scrie asiá, dupa cum si pronunsiá: féta, mésa, tóta, frumósá etc. nu impedeá pe celu din Bucuresci sè pronunsiá: fata, masa, toata, frumoasa; pe când fonetistulu când scrie „fată“ — (si totusi plu-

ralulu *fete*?) impedeá si pronunsiarea si scrierea mai corecta. Sè fia óre ast'a ratiune sciintifica?

Si coconasii de la Bucuresci, carora limb'a cea subtire — eredita de la ciocoi greci — li s'a mai ascutitu si prin guvernantele franceze — cu ce resonu vor sè silésca pe toti români de a esterminá sonulu „cí“ din terminatiunea *tiune*, când — in contra analogiei din cuvintele: rugatiune, întieptiune, plecatiune, inchinatiune etc. — scriu: constituþiune si constituþie, dispoþiþiune si dispoþiþie, naþiune si naþie etc. etc. (dupa cum i mai place Excelentiei sale Dlui Ministru.)

De unde au luatú ei *ratiunea* (sè nu-i dicemu: raþia) *sciintifica* când scriu: Cluj, Blaj, Dej etc. dupa ce se scié, cà ele se deriva din cuvintele latine: Clusium, Blasius, Desiderius etc., si români nici nu le pronunsiá cu „j“, dar cu s muiatu: Clusiu, Blasiu, Desiu etc.?

Apoi ce consecintia sciintifica potú sè aiba fonetistii cu lapedarea lui „i“ in sufixele: *antia*, *entia*, *intia*, *tin*, etc. când scriu: şedinþa, credinþa, preþ, etc. — pe când pe de alta parte si ei scriu: parenti, întelepþi, aþteþþi, fara sè lapede pe „i“?

Mai departe, — déca fonetistii cauta pen-

tru fîa-care sonu liter'a correspundiatórie, si de aceea punu la „d“, „s“, „t“ câte o coditia, pentru ce nu sînt consecinti d'a urmá asemenea si la „c“, si „g“ când se immóia înainte de „e“ si „i“? — si pentru ce le impedeca cu „h“ când nu se immóia? — Déca „c“ si „g“ au tonulu lor nestramutaveru, de ce nu scriu : *incipuí* în locu de *inchipuí* si *gimpe* în locu de *ghimpe*? Ori déca se immóia, de ce nu le cinstescu si pe ele cu ordulu celu stralucitu alu códei dobitocesca, d. e. : fac — faci, ori faç, fug — fugi, ori fug — etc. etc.

Éta asiá dara din aceste pucine exemple vedemu, cà fonetistii prin modulu lor de scriere nu numai cà nu-si potu ajunge scopulu d'a scrie cum pronuncia, si d'a aflá pentru fîa-care sonu si jargonu liter'a corespundiatórie, — dara ei totu de odata cadu si în cele mai mari inconsecintie, — stricându si corumpédu formele de derivatiune ale cuvintelor, întunecându si complicându regulele cele sistematice si simple ale gramaticiei, — alunecându asiá pe unu terenu cu totulu strainu de natur'a limbelor romanice.

În tóte aceste gresieli si scaderi cadu fonetistii numai si numai din caus'a, cà nu au petrunku cu deseversire în natur'a cea eminentu euphonica a limbei române, dupa care nu inriurinti'a cea straina, nu cãrpiturile fonetice, ci aflarea regulelor symphonice innascute limbei nóstre e bas'a, pe care trebuie sè se stabilizeze ortografi'a româna cu litere latine.

Mai nainte de a ne esplicá mai lamuritu în privinti'a ast'a, sè vedemu si celelalte ratiuni, la cari se provóca fonetistii, spre justificarea sistemei lor.

(Va urmá.)

Cânt-o pasere în sboru . . .

Cânt-o pasere în sboru,
Cânt'unu cântecu plinu de doru,
Asiá dulce 'ncetisioru,
De-lu audu chiar numai eu,
Si-lu audu, cà-i dorulu meu :

Nasdravanca paserea,
Tu, ce scii durerea mea,
O. mai tare nu cântá !
Sè n'auda codrulu verde !
Paserica, de mi-i crede,

Frundiele aru vesteji,
Érb'a s'ar îngalbeni,
Prima-véra n'ar mai fi,
Càci e dorulu bóla grea —
Ori si ce móre de ea.

Matilda Cugler Poni.

Ceru-i tristu . . .

Ceru-i tristu si far' de sóre,
Tómn'a merge spre sfêrsitu,
Ori-ce frundia, ori-ce flóre
A caduutu, s'a vestejitu . . .

De pe icrb'a cea galbia
Se ridica 'ncetinelu,
Tristu si fara de sogia,
Unu sermanu de flutirelu.

Pré târdiu venisi nebune!
Nu scii tu, cà totu s'a stinsu?
S'a sfêrsitu dilele bune,
Umbr'a mortii s'a intinsu.

Mori si tu, asiá e sórtea!
Flori si fluturi împreuna
Le aduna tóte mórtea
În etern'a ei cununa.

(Globulu.)

Matilda Cugler Poni.

Merulu fatalu.

— Novela istorica. —

(Urmare.)

— Momentulu doritu a sositu! Acum tu, iubitu meu Teodosiu, ai consórta lãnga tine, care va sè-ti împarta grigile, si care si pe mine me va suplini, stãndu lãnga tine ângeru pazitoru. „Iubesce-ti consórt'a, cum iubesce Christosu biseric'a“, dupa cum dice marele apostolu, si ve nisuiti a guverná cu dreptate si bine, cà sè ve faceti demni de numele strabunilor noştri. Eu titulu de „Augusta“ nu l'am tînutu pâna acum pentru desiertatiune, ci pentru binele vostru si il voiu tîne si de aci incolo, si ori când veti avè trebuintia de svatulu meu, me veti aflá gata. Éra tu, iubita Eudoxia! care prin acestu actu, primesci si o sarcina stralucita, pe care speru cà o vei purtá cu demnitate, asculta vocea mea de sora, îti voiu atinge dóue puncte vitale pentru o femeia-împeratésa : ântãiu : sè pastrezi religiositatea, càci totu lucrulu ce nu are radecina în fundamentulu credintiei si nu e proptitu pe stêlpii temerii de Ddieu, nu are statornicia, ci duréza numai pâna când izbucnescu pasiunile din fundulu ânimei omenesci; alu doilea : tîne minte ce dice Tertulianu : „în trasurile feçiei tale sè se reglindeze simplicitatea nobila, pe fruntea ta sè stralucésca sfiel'a sãnta, ochii tei sè aiba farmeculu crescu alu blãndetiei, vestmintele tale de tóte dilele sè fia catiféu'a umilintiei si purpurulu sfiel'!

— Apoi mai voiescu sè sigilati voi ambii actulu cununiei vóstre, prin dóue acte asemene demne de împeratu si împeratésa, — adause Pulcheria dupa o mica pauza.

— Voiesci tu împerate! sè dai codicele legilor în publicitate?

— Voiescu.

— Deci pune-te si scrie ce-ti voiu dictá!

Si Teodosiu s'a pusu la mès'a de scrisu. Éra Pulcheria dictá : „Eu, Teodosiu II, împeratu alu Romanilor, numescu prin acést'a o comisiune de 16

membrii, cá esaminându codicele alaturatu, sè se in-grigésca de edarea lui. ¹⁴⁾

— Éra tu, iubit'a mea Atenais-Eudoxia! acum ai sè-ti plinesci dorint'a de resbunare a supra fratilor tei ingrati! Acum ești împertésa! Voiesci?

— Eu, la sfatulu teu, o! înalta Augusta, i-am iertatu, si acum nu pricepu vocea ta, de si nu me îndoiescu de bunavoint'a ta, — respunse Atenais frapata.

— I-ai iertatu, dar nu ai luatú izbênda deplina. Voiesci a te resbuná cu resbunare crestinésca?

— Ori ce-mi vei demândá, iubit'a mea Augusta, voiú face!

— Siedi dara si scríe: „Eu Atenais-Eudoxia, împertés'a Romanilor, numescu la voi'a pré înalta a împertatului si soçului meu Teodosiu II, pe frații mei senatori cu locuint'a în Rom'a cea noua.“ ¹⁵⁾

— Ești multiamita? — întrebá din nou Pulcheria.

— N'am cuvinte sè esprimu simtíemintele mele, încâtu admiru întieptíunea si bunatatea ta.

— Vedi, acésta e resbunarea crestinésca.

Pedro sermanulu, cine s'a bucuratu mai tare decâtu elu, prindîndu de veste, cá elu va duce decretulu la Atena! Éra când se mutara din resiedint'a Pulcheriei, si elu siediéndu cá si cameraru alu împertatesei, pe capra lînga cocierulu împertatescu, în carut'a care ducea la palatulu împertatescu pe nóu'a parchia casatorita, elu Pedro, nu putea sè nu faca din capu, nevenindu-i la socotéla o asiá schimbare repede a lucrurilor.

VI.

Traditiunea familiara.

Pâna aci au cursu totu bine. Si are înca sè mai urmeze totu bine. Cine ar si cugetá la turburarea unei casatorii asiá de nimerite? Unu Teodosiu, placutu, onestu, curatu, cum ni-lu descrie istori'a. O Atenais-Eudoxia sfíosa, frumósa si culta.

Intr'unu decursu de cinci-spre-díece ani, numai fericirea a înfasuratu aceste dóue ânimi. A întievenitu totusi câte odata, câte unu evenimentu, ce a produsu întristare în înalt'a familia împertatesca, cum se întempla de comunu si cu altii; dar urmará si evenimente de bucuria, cari sustíenura ecuilibrului fericirii.

Pulcheria a atinsu mai de multe ori cuvintele „traditiune familiara“, si acum a sositu timpulu potrivitu cá sè se esplice, de si cu parere de reu, sciindu cá va produce óre care mahnire, mai alesu la Teodosiu. Detorint'a de fic'a i-a impusú acésti'a.

— Iubitii mei, — díse ea în dílele urmatórie, când Teodosiu cu tiner'a sa nevésta se aflá în visita la dên's'a, — am unu secretu sè vi-l descoperu pe care pâna acum, afara de spiritalulu numai eu l'am curóscutu, si-mi zace cá o pétra pe inima, si asiú dori prin voi sè mi-l usíorezu.

— Binevoiesce a ni descoperi acelu secretu, bu-n'a nóstra Augusta; nu ni va paré greu ori ce sacrificiu, numai sè te multiamimu, — respunse Eudoxia.

— Ioanu Chrisostomu, a fost unulu din acei principi bisericesci, care a pastoritu biserica cu mare demnitate, si a aperatu curatíeni'a credintíei, cu elocint'a rara, combaténdu vítiurile fara privire la persóna.

— Am cetitu din omiliele lui, si multu l'am admiratu, — intrerupse Atenais-Eudoxia.

— Elu a avutu multe nepastii, chiar cu dulcea nóstra mama, asiá dara? — întrebá Teodosiu.

— Tocmai aci e ascunsú secretulu meu. Departe sè fía de mine sè acusu pe dulcea nóstra mama, dar trebue sè spunu adeverulu, cá ea n'a priceputu din destulu pe acelu sântu. Dóue pecate stramosiesci i-au înecatú simtíemintele cele mai bune, cá spinii seménti'a cea buna. Lussulu si lacomí'a. Acésti'a e caus'a, cá eu am îmbracatu velulu calugaríei, cá sè potú sterge în lacrimi smintele ei!

Aci nu se putú rabdá a nu lacrimá Pulcheria, si a nu-si ascunde faci'a în pâlmí, suspinându adâncu.

Pe trasaturile tinerilor casatoriti inca se înfacísiá mahnirea, mai cu séma ânim'a de fíu a lui Teodosiu, începú a bate mai tare.

— Pentru aceea vi recomándu voue religiositatea si simplitatea, si aperarea bisericesci, cáci „înfricosiatu lucru este a cadé în mânilé lui Ddieu celui viu.“ Mam'a cu acele passioni s'a facutu pregonitórea celui mai bravu archireu. Ea s'a facutu nedrépta, ocupându mosí'a unei veduve, si în locu de a se plecá vocii divine din gur'a lui Chrisostomu, carele i-a descoperitu periclulu sufletului, facéndu alusiune la Iezabela din testamentu vechiu, a facutu, de acelu sântu a muritu în esiliu, în Armenia, unde se afla îngropatu în Concussu.

— Apoi ce avemu noi sè facemu pentru mam'a nóstra, iubita Pulcheria? — întrebá Teodosiu cu durere.

— Cá sè vedeti si sè ve convingeti de urmárite triste la cari e espusa mam'a si dupa mórtea ei, veniti cu mine în cript'a familiara!

Si dicéndu aceste se sculá, si cautându cheile criptei, se departá cu ei pe usí'a cea mica, în palatulu împertatescu, de unde toti trei cu carut'a, au trasu la biserica SS. Apostoli, în care deschidéndu o usia de feru de a stâng'a altariului, se scoborira cu o lumina aprinsa în cripta.

— Aci éta vedeti sânt remasítiele paméntesci ale marelui Constantinu, ale marelui Teodosiu, ale tatalui nostru Arcadiu, — începú Pulcheria aretându la trei cosciuguri puse pe unu catafalcu lînga olalta, — éra aci . . . oh! aci cine zace! . . . Lacremile înundându-o, nu putú sè rostésca numele, numai prin unu gestu alu mânei, dete semnu tinerilor sè îngenuchieze cu ea, naintea cosciugului. Oh! préindurate Ddieu-le! iérta mamei nóstre!

Si mai multu nu díse, ci plecându-si faci'a pâna la paméntu, suspiná adâncu.

Teodosiu si Atenais-Eudoxia înca erau fórté patrunsi, de si înca nu sciau deplinu caus'a durerii Pulcheriei. Ei, dupa pugine minute se redicara, si prinsera a redicá si pe Pulcheria, care erá de totu înfrânta. Atenais observá, cá cosciugulu din naintea lor tremura catinelu, si începú a se înfiorá.

— Alinéza-ti durerea, multu iubit'a nóstra, si sè mergemu de aici, din acestu locu plinu de întristare! Óre de ce tremura acestu cosciugu? — întrebá Atenais.

¹⁴⁾ Comissiunea de 16 a lucratu 3 ani, si l'a edatu în 16 tomuri; 5 drept. civ., 11 drept. publ. edându-se si publicându-se si la apusu si la resaritu în 18 febr. 433. Cantu. Totu acolo.

¹⁵⁾ Cantu Caesar. Totu acolo.

— Tocmai pentru aceea v'am adusu aci, cá sè ve convingeti, — respunse Pulcheria dupa ce si-a ștersu lacremile, — si acuma sè ve descoperu însemnatatea tradițiunii!

Tinerii începura a o privi cu atențiune încordata.

— Când a muritu Ioanu gura de auru, esilatu de mam'a, în momentulu vieții sale celu din urma a dîsu : „În cartea vieții e scrisu ; famili'a lui Teodosiu se va stinge în curêndu.“ — Era când a muritu mam'a Eudoxia, mi-aducu aminte, cá stringêndu-me la brașiele sale, mi-a șoptitu : „Rôga-te pentru mine, si me împaca cu Ddieu!“ Acum dara pricepeti mai bine caus'a pentru care am abdîsu lumei, si dorint'ia mea cea mai sânta este, cá sè împacu pe mam'a cu Ddieu, dóra se va îndurá si va abate sentint'ia cea de mórte rostita de acelu sântu, si va sustîné famili'a nóstra.

Dupa o scurta pauza érași continuá :

— Din momentulu depunerii acestui cosciugu alu mamei aci unde lu-vedeti, pâna astadi, aprópe de 30 ani, totu asiá tremura remasítiile mamei. Multu m'am rugatu lui Ddieu sè încete acestu tremuru, si nu demultu, la aparint'ia ta iubita Atenais, mi-a venitú cá o inspiratiune mai înalta, sè transpunu mós-tele sântului Chrisostomu din Concussu în acést'a cripta, cáci atunci dóra ar încetá tremurulu, si dóra sacrificiulu meu fiindu primitu la ceriu, se va delaturá si cealalta sentint'ia. Pentru aceea, la dorint'ia ferbinte a Atenais-Eudoxiei de a caletori la locurile mai principale si anume la locurile sante, iubite Teodosiu, vei plecá cu dên's'a în caletoria numai decátu, si sè cautati a aduce mós-tele sântului din Concussu în Armenia. Acést'a e rugarea mea cea mai mare catra voi.

Asiá s'a si întemplatú. Teodosiu s'a gatatu de caletoria. Mai întâiu a aretatu soției sale tóte raritá-tile Constantinopolului. La tóte aretá ea interesarea cea mai mare. În Constantinopolu erau patru-spre-diece biserici, si totu atâte palate mari; patru basilici pentru senatu; cincí-dieci si dóue portici cu curti si gradini; dóue teatre; optu scalde publice si o suta cincí-dieci si trei private; pe tóte le întrecea octogonulu — unu edificiu grandiosu în optu unghiuri — séu academi'a în care sîese-spre-diece profesori propuneau tóte sciintiele timpului de atunci; apoi Hipodromulu în care totu ce a fost în imperiu mai raru, s'a însiratu: statue, dîei, eroi, obelîșce, tripodiulu del-ficu, spollo, musele heliconice, dîn'a Rhea, si altele.

Tiner'a parechia calariá serios lînga olalta, visitându tóte cele mai sus însirate. Numai Pedro, care li urmá asemenea calare, avea nespusa bucuria. În Hipodromu a datu pînteni calului seu, fugindú cá unu narodu, cá sè-si satisfaca dorint'ia din 30 maiu an. tr. Fidelitatea lui Pedro si naivitatea lui, i câstigará si ânim'a lui Teodosiu, si pentru aceea lui i erá permisú ori ce.

În Hipodromu s'a vedíutu Atenais-Eudoxia într'o lume nóua, de si fórte vechia. Cu mare interesu întrebá de tóte.

— Acést'a ar fi tripodulu Pithiei din Delfi? — întrebá ea stându naintea unei colonne împletite din trei șierpi gigantici de feru?

— Da, — respunse Teodosiu, — cei trei șierpi au fost cele trei picioré ale columnei.

— Pe acestu tripodu se suiá dara Pithia si spunea oraclele?

— Asiá este.

— Cum s'a nimicitu acea institutiune!

— Prin lumin'a crestinatâții.

— Dar ruin'a acést'a grandioasa, ce a fost? — întrebá Atenais-Eudoxia, apropiându-se de biserica Sofiei.

— Acést'a e biserica Sofiei, edificata de marele îperatu Constantinu si dedicata întielepțiunei eterne divine.

— Si pentru ce e ruinata?

— Se scie, cá marele îperatu a pripitu edificarea dupa dorint'ia sa infocata, de a vedé tóte terminate în scurtu timpu, si la unu cutremuru de pamêntu mai târdíu temeliele cupolei grandiose, nu au avutu destula taría sè împedece ruinarea.

— Si de ce nu o restaurezi tu îperate?

— Oh! iubít'a mea! Cea mai ferbinte dorint'ia a mea ar fi acést'a. D'ar în timpurile aceste critice, când cu arm'a în mâna, si desu si cu bani scumpi, trebuie sè ne aperâmu marginile imperiului de imbuldirea barbarilor, nu se póte inca.

— D'ar asiá dara cá tu o vei restaurá când vei puté?

— De buna séma, cu atâtu mai vêrtosu, cáci tu voiesci.¹⁶⁾

Si asiá mai departe. În caletori'a lor au atinsu mai întâiu locuite sante din Ierusalimu. Aci a lasatu Teodosiu sè dispuna îperatés'a dupa voi'a ei, marierea si largirea ospítiului santei Elene, de la mormêntulu Domnului.

Sermân'a îperatésa! Ce bine a facutu! I va trebui ore când!

În Antiochia a lasat'o Teodosiu a tiéné cuvêntare stralucita de pe tronu, catra Senatu, si a le promite largirea zidurilor cetâții, si restaurarea scaldelor publice, ce s'a si tēmplatu. Era cetatea i-a redicatu statua, titulându-o „Augusta.“

Pe totu loculu a desțeptatu admiratiune, cu sciint'ia ei înalta si cu farmecatórea-i frumsetia.

În urma s'a întorsu la Constantinopolu, aducêndu cu sine din Concussu mós-tele sântului Ioanu Chrisostomu, spre marea mângaiere a Pulcheriei, cáci în clipéla când s'a depusu acele în cript'a familiara, tremurulu Eudoxiei mame a încetatu.¹⁷⁾ Te-Deumuri s'a ordonatu în tóte bisericile imperiului. Si Pulcheria începú a respirá mai usioru.

Cea d'ântâiu întristare a tinerei parechi disparú dara.

Acuma urmá o recompensiune pentru suferit'a întristare. Urmá o bucuria nespusa. Atenais-Eudoxia, frumós'a îperatésa, deveni mama.

Lucinia-Eudoxia, erá numele clironomei mititice, pe care cum o strîngea la brașie, cum o ninerá matusi'a Augusta Pulcheria, se póte întipui.

— Nu-i fecioru, — dícea desu Pulcheria, — dar Dumnedieu va dá si fecioru!

(Va urmá.)

Georgiu Traila.

¹⁶⁾ Numai mai târdíu cu unu seclú sub Iustinianu s'a restauratu. 16 ani adunandu materialu si mai mare, care si astadi sta are 9 cupole, cea mare cu 115 urme diametru, pe patru pilastri colosali, cealalte pe arcuiri de colonada cu 107 colonne de marmore albu, porfiru, granitu verde. — Astadi Aja Hogia turcésca Cantu. Ib.

¹⁷⁾ Vedi viet'ia S. Ioanu Chr. în sinaxariulu de la 13 novembre.

S A L O N U :

Conversare cu cetitórele.

— *Serbarea Alecsandri.* —

Sântele serbatori ale Rusaliilor trecura, dar ele ni lasara în memoria o suvenire sublima, amintirea unei fericiri mari.

Multi ani s'au stracoratu în valurile eternitàzii de când natiunea româna nu s'a bucuratu de o serbatóre atât de frumoasa; multi ani au disparutu, de când ânim'a româna n'a palpatatu sub impressiunea fericirii.

Rusaliile din anulu curentu oferira natiunii nóstre acésta ocaziune de multu dorita.

Aceste serbatori acuma n'au fost numai o festiuitate a religiunii, ci totu-odata si nişte dile mari ale natiunii. Spiritulu sântu nu s'a pogoritu numai în biserică, ci si în ânim'a unei natiuni întregi.

Asiá dara acést'a a fost o serbatóre dupla : bisericésca si natiionala. Biserica a avutu serbarea ei îndatinata; ér natiunea serbatori unu evenimentu care nu s'a mai ivitu inca în viét'i'a ei, unu mare evenimentu literaru, unu admirabilu triumfu câstigatu pe câmpulu muselor.

Natiunea româna, orfan'a fica a gintei latine, ingenunchiata în pulvere de sórtea nemilósa, strivita de suferintiele suportate în sírulu secolilor, hulita, despretuita si insultata de toti duşmanii ei reutaciosi : de odata s'a sculatu în picioare cu demnitate, si-a innaltiatu cu mândria fruntea plecata în jos si lantúurile întunericultui cadúura de pe membrele sale; privi în giuru de sine cu ochii ei plini de focu, si sub greutatea acestor sagete fulgerátóre duşmanii se pitulira; începù sè vorbésca, si vocea ei sonóra cuceri pe toti, salve de aplause o întimpinara, si gintea latina i dete cu placere cunun'a învingerii.

Fét'a de imperatu, din sublimulu toastu alu dlui V. Alecsandri, perduta în cenuş'a caminului, remasa în uitare, dupa triumfulu pe câmpulu luptei, începù a întielege, că este de vitia vechia si s'a dusu sè caute palatulu si famili'a regala. L'a gasitu si a întratu : „Unu singuru cuvântu a disu si indata surorile sale au recunoscutu, dupa chipulu ei celu nobilu si imperatescu, că a întratu o sora, si atunci tóte au stríns'o în braşie si au disu : De acum înainte esti suror'a nóstre si vei fi totu asiá de sus cá noi!“

E bine, póte sè fia vr'o bucuria mai mare, vr'o fericire mai nalta, vr'o serbare mai sânta : decât aceea când o fintia persecutata de sórte, lipsita de placerile lunei, ratecindu pe calea vietii, în fine isi regasesce palatulu parintiescu? Când o natiune strivita, umilita si insultata, se destépta si serbéza renvierea sa?

Acésta reîntrare în palatulu stramosiescu, renvierea natiunii, fu marea serbatóre a nóstre, pe care o serbaramu de odata cu Rusaliile. Si n'au conturbatu fericirea nóstre nici constelatúunile politice fórté amenintiatóre, căci întemple-se ce va voi sórtea, rapésca tirani'a ingrata unu petecu de paméntu românu, natiunea româna totusi nu va perí, căci nu pieré natiunea aceea, care câstiga învingere pe câmpulu spiritualu.

Si în aceste mari dile de bucuria, tóta recunos-

cinti'a, tóta stim'a si totu devotamentulu ânimelor române s'a concentratu în persón'a acelu nemuritoru barbatu, care a produsu natiunii sale acésta mare serbatóre, care a câstigatu la Montpellier cunun'a de inmortalte pe fruntea natiunii nóstre, si care — precum spune cu modestia — întelnindu în cale pe fic'a de imperatu, i-a deschisu us'a palatului.

Am cetitu si vedútu cu bucuria sublima tóte aceste manifestatúuni ale entusiasmului. Am simtítu o fericire cerésca, vedúndu, că natiunea — sciindu sè cumpenésca important'i'a acestui actu — apretiuésce cu asiá nalta însufletire meritele unui mare fiu alu ei; căci valórea intelectuala a unui poporu atérna de la gradulu în care acést'a scie sè stimeze pe barbatii sei bine meritati.

A fost sublimu acestu entusiasmu! În mine elu a inspiratu bucuria dupla : ântâiu pentru că am vedútu manifestarea recunoscintei datorite, si a dóu'a — pentru că acestu entusiasmu îmi parea a inauguré o epoca nóua în viét'i'a nóstre literaria. O voce interna îmi síoptiá, că natiunea care în asiá mare mesura se scie însufletí pentru unu triumfu literaru, simte important'i'a unei literaturi si e gata sè-si dea totu concursulu, sè-i aduca chiar si sacrificie, numai cá ea sè póta traí, sè póta înflori.

Si îmi place, vreu sè credu, că acésta inspiratiune interna a meş nu este amagitóre. Trebuie sè credu acést'a, pentru că de cumva nu ar fi asiá, totu entusiasmulu n'ar avé bas'a sa reala, ci ar probá numai atât'a, că si acuma ni mai place înca numai însufletirea esterna, iubimu vorbele mari, declamâmu sonor, dar apoi de pe terenulu faptelor ne cam retragemu.

Déca aruncâmu o privire în trecutul literaturii nóstre, vedemu, că amu avutu si noi destui barbati înzestrati cu ingeniu d'a produce lucrári demne d'a naltia prestigiulu natiionalu. Au si lucratu multi cât au pututu. Si care li-a fost resplat'a? Indiferenti'a generala pâna ce au traitu, si divinisarea dupa mórtea lor.

Bietulu Sincai a fost silitu sè pórté în desagi opulu seu, sè pribegésca dintr'unu locu în altulu, si numai dupa mórtea sa vini recunoscint'i'a natiionala a-i incununá memori'a.

Andrieu Muresianu trebui sè-si umilésca innaltulu spiritu în cancelari'a unui guvernulu birocraticu. — „Destépta-te Române!“ resuná din munti în vâi, producéndu pretotu-indene entusiasmu : dar nimene nu s'a gânditu la usiorarea sortii poetului.

Dimitrie Bolintianu n'a reesítu a-si puté aduná atátia abonanti sè-si fi pututu tiparí operile, apoi a muritu în miseria : dar dupa mórtea lui dicemu toasturi în memori'a lui, îl divinisâmu . . .

Si asiá mai departe . . .

Ar fi fórté durerosu, de cumva si serbările si entusiasmulu în onórea dlui Alecsandri în urma s'ar reduce numai la câte-va toasturi înflorilate, la câte-va declamatúuni patetice, dupa cari publiculu românescu ar trece éraşi la ordinea sa de dí, adeca la indiferentismulu seu de pân'acuma. Prin acést'a elu s'ar blamá fórté, căci ar probá, că nici acuma nu este capabilu de fapte serióse, că nu posedé adeverat'a cultura, si că i lipseşce chiar si consciint'i'a demnitatii sale natiionale.

Nu este de ajunsu numai a ne entusiasma, ci trebuie s'aducemu si sacrificie materiale, déca voimu cá

entusiasmulu nostru sè nu remâna o vorba gôla. Déca toti cei ce au luat parte la acésta serbare generala, si-aru fi cumperatu si câte unu esemplaru din operile poetului serbatoritu, faceau unu mare serviciu materialu — nu autorului, care n'are trebuința de ast'a, ci — literaturii naționale.

La alte națiuni mai înaintate în cultura, cu asemenea ocasiuni, se vëndu sute si mii de esemplare din lucrările autorului. Ar fi interesantu sè ne spuna librării nostri, déca din incidentulu acest'a au vëndutu unu singuru esemplaru din operile dlui Alecsandri? Eu unulu sciu orasie întregi, de unde marele nostru poetu a primitu depesie si adrese de felicitare, unde înse îndesieru ai cautá vr'unu singuru esemplaru din operile sale, si unde unii gratulatori nici nu le-a cetitu.

E bine, unu entusiasm astfel întemeiatu fireșce că nu pôte sè aiba durata lunga, căci nimica nu pôte sè remâna stabilu în internulu nostru, de cumva n'are radecini în ânima. Spre norocire înse casurile însirate de mine sânt excepționale. Cele mai multe familie române culte au în bibliotecile lor operile dlui Alecsandri, le citescu, le cânta si se delectéza în frumșetia lor.

Dorescu că ele sè nu lipsésca de felu nici din o casa româna. Atunci va esprimá publiculu mai evidentu stim'a sa pentru laureatulu nostru poetu. Atunci va probá, că entusiasmulu seu este seriosu si eternu.

Dobâja Vulcanu.

Junialulu-picnicu românescu din Aradu,

care a fost anunțiatu pe luni'a Rusalielor în padurea mare, pentru caprișulu timpului trebuî amênatu pe joi'a trecuta la 20 l. c. când apoi cu atâtu mai bine a reesîtu petrecerea.

Dîu'a a fost dintre cele mai frumoșe zile de véra. Conformu programei statorite, dîu'a întréga erá sè fia destinata petrecerii, dar înainte de amédi numai pușine familie au grabitu la frundia verde, cari înse eramu adunati ne-amu aflatu distragerea cea mai animata în excursiuni printre arborii seculari ai padurii, prin jocuri, cântece si glume, la accentele micului orchestru musicalu alu teologilor nostri, care a facutu voia buna publicului pâna la sosirea negrilor.

La 1 óra ne-amu pusu la més'a întinsa, fiindu serviti de matrónele nóstre cu ospitalitate amabila si franca, cum numai în verdétia poti aflá. Atâtu în decursulu prândiului, la care n'au lipsitu nici toastele pentru meseni, câtu si dupa prândiu se întreceau trasurile cari aduceau publiculu la petrecere.

La 2¹/₂ s'a începutu dantiulu cu „Ardelean'a“ si numai decátu s'a schimbatu colórea societătii. Tinerimea în jocu, betránii la mésa în conversatiuni asupra „grentătii timpului.“

Damele pe cari reportoriulu le cunósce dintre cele de față sânt urmatóarele:

Dómnele: Missiciu, Filimonu, Efticiu, Nicóra, Popoviciu (adv.), Russu, Dogariu, Ghibu, Stanescu, Bocsianu, Paguba, Petroviciu, Mihailoviciu, Adamu.

Domnișórele: Dogariu (2 surori), Olga Efticiu din Pecica, Romanu, surorile Russu, surorile Tia-posiu, Bocsianu, Sêrbu, Jorgoviciu, surorile Maria,

Hermina si Olga Mihailoviciu, surorile Mila si Hermina Telecianu, surorile Hermina si Otilia Prodanoviciu, Helena Gruiciu, Antonoviciu. Cu deosebita placere priviamu la generatiunea mai crudutia din sexulu frumosu; éta si o cununa de pupi de rose: Coconitiile Petronella si Georgina Missiciu, Hersilia Nicóra, Elisa Efticiu, Bocsianu, Angela Petroviciu, Valeria Papiu.

Petrecerea a duratu pâna târdiu sér'a, de la care n'a lipsitu nimicu ce pôte deschide inim'a omului spre desfetare. Cătra séra s'au sufulcatu si betránii la jocu, fiindu aplaudati de cei mai tineri. Mesele încarcate de tóte bunatátile gastrice aru fi ajunsu la trei sate.

Când s'a întunecat de totu, ne-amu luat adiuulu de la codrii, urcându-se cei mai slabi de picióre în trasuri, éra cei mai vêngiosi, cu membre oticlite românesci ne-amu grupatu formându unu conductu frumosu, si apoi în frunte cu music'a si la lumin'a faclelor, amu pornitu cătra orasiu totu cântându.

În fine am sè observu, că petrecerea ast'a a avutu unu caracteru puru naționalu, din adinsu astfel arangiata.

Au luat înse parte si unele familie sêrbe, cari — fiindu că sânt pușine în Aradu si nu potu arangiá petreceri între sine — se simtu fórté bine în societatea nóstra, si afara de aceea parte au legaturi cu românii, parte sciu vorbi bine limb'a nóstra; deci atragerea lor în societatea românésca nu detrage nimicu din nimbulu petrecerii si e întimpinata de simpatii reciproce.

Ah! de s'ar întielege la Berlin Bratienii cu Georgiacofii asiá precum se întielege tineretulu românú cu celu slavu din Aradu!

Georgitia.

Literatura si arti.

Dlu M Pascaly, precum aflámu din Bucureșci, în vér'a acést'a nu va puté vini cu trup'a sa dincóce de Carpati, unde erá așteptatu cu atâta doru, — ci va remâné la Bucureșci, unde va deschide unu teatru de véra în gradin'a Guichard.

Alecsandri serbatu în teatrulu din Iasi. Directiunea teatrului naționalu din Iasi a credítu de a sa datoría sè-si exprime si dên's'a devotamêntulu față de marele nostru poetu încununatu de ginteia latina. Spre acestu scopu a datu o represintatiune de gala, care — precum ni spune „Stafet'a“ — de si o plóia torențiala acoperia stradele, a reesîtu bine. Scen'a erá splendidu decorata cu buchete de flori, stindarde naționale, între cari se aflá portretulu poetului, a supra caruia doi genii tîneau o cununa cu inscriptiunea: „Recunoscintia poetului.“ Imnulu României s'a cântatu dintre culisse, dupa care din ambele părți ale scenei esira câte doi artisti si dóue artiste, depunându cununi pe pedestalulu tabloului. Apoi se represintara dóue piese de Alecsandri, si la fine se cântá „Cânteculu Gintei Latine.“ În timpulu represintatiunii s'a împartitu o poesía a dlui D. Gusti. Poetulu serbatoritu a fost invitatu a luá parte, dar fiindu obositu, nu puté sè împlinésca acésta cerere.

Biserica si scóla.

Unu nou professoru din limb'a româna. Înregistraramu cu bucuria în lun'a trecuta, că doi ênsi

(dnii Ciocanu si Goldisiu) facura la universitatea d'ace esamenu professoralu, avându cá studiu *principalu* limb'a româna, -- ér alu treile (dlu Petroviciu), facându doctoratulü în filosofia, si-a alesu cá studiu secundariu si limba romana. Acuma simtîmu o noua placere, cá si de la universitatea din Transilvania, din Clusiu, înca putem adauge unu casu : dlu Ioanu Lazariciu, professoru la preparandi'a din Deva, a facutu la 'acea universitate esamenu professoralu, avându cá studiu *secundariu* si limb'a româna.

Statistic'a scólorü în dieces'a Aradului pe anulu 1877 se înfăciseza în urmatórele date, pe cari le reproducemu dupa „Biseric'a si Scól'a“ : Districtulu consistoriului din Aradu are 18 inspectorate cu 304 comune, 359 școli; copii de șcôla de la 6—12 ani 16,848 sexu barbatescu si 15,758 sexu femeiescu, la olalta 32,606 copii de ambe sexe; copii de șcôla de la 12—15 ani 6,867 sexu barbatescu si 7,648 sexu femeiescu, la olalta 15,515. Dintre cei de la 6—12 ani au cercetatu șcôla regulat 9,668, neregulat 6333. Dintre cei de la 12—15 au cercetatu șcôla regulatu 2707, neregulatu 1352. Numerulu învetiătorilor e 359, între cari cu esumenulu de calificatiune sânt 208, cu preparandia 108, cu alte pregatiri 33. Districtulu consistoriului din Oradea-mare are 8 inspectorate cu 294 comune, 249 școli elementare cu 208 învetiători, între cari cu esamenu de calificatiune sânt 42, ér 166 fara esamenu. Copii de șcôla de la 6—12 ani sânt 8188 sexu barbatescu si 7073 sexu femeiescu, la olalta 15,261; dintre acestia frecventéza șcôla 4837 copii de ambe sexe. Copii de șcôla de la 12—15 ani sânt 3643 sexu barbatescu si 3348 sexu femeiescu, la olalta 6991, dintre acestia frecventéza șcôla 672 copii de ambe sexe. Reasumându cifrele statistice ale copiilor de șcôla peste totu, în dieces'a Aradului sânt 70,373 copii de șcôla, dintre cari frecventéza șcôla regulat si neregulat 26,669, ér restulu de 43,704 nu frecventéza șcôla de felu.

Duminec'a sè fia sânta. Societatea internatiunala, întemeiata cu scopu d'a nisui, cá diu'a de Dumineca sè se tiêna sânta, a scrisu unu concursu cu premiu de 2000 franci pentru cea mai buna lucrare, care în forma enaratóre sè ilustreze urmările repausului de dumineca în privinti'a morala, religiôsa si materiala. Acest'a se întempla în Genev'a elvetiana. Apoi mai dica cine-va, cá în republica piere religiozitatea?

La institutulü românu ort. pedagogicu-teologicu din Arad se receru înca trei profesori, unulu pentru sciintiele matematice naturale, altulu pentru cele pedagogice, si alu treilea pentru cele teologice. Salariulu anualu e de câte 1000 fl. la unu postu; înse numai de la 1 januariu 1879 înainte, iér pâna atunci salariulu anualu este totu celu vechiu de 960 fl.

Sinodulu vechilor catolici, întrunitu la Bonn, a otaritu, cu 75 voturi în contra 22, cá oprirea dreptului canonicu, care interdice preotilor casatori'a, nu constituie la vechii catolici nici o pedeca la casatorierea preotilor, nici o pedeca la administrarea si la îngrigirea sufletelor de catra preotii însurati.

Societati si institute.

Societatea limbelor romanice, precum amintiramu, va tiêné sesiunea sa din 1879 la București. La invitatiunea, ce dlu V. A. Urechia a adressatu Societății, a sositu din Montpellier acestu respunsu :

„Trebue sè ve spunu, cá depesi'a dv. a fost primita de latini întruniti la Montpellier, cu simtiemintele celei mai vii simpatii si cu unu adevertatu entusiasmu. Amu fost fericiti, cá talentulu ilustrulu vostru Alecsandri ni-a datu ocaziunea d'a încununá p'unu poetu alu acestei viteze națiuni române, care lupta de atâte secole pentru civilizatiunea latina si pentru libertatea sa. Urările nôstre se 'ndrèpta catra dèns'a, si sperâmu pentru ea unu mai bunu viitoru. Primimu invitatiunea vôstra fraternă. În septembre 1879 avemu credinti'a, cá delegatii din tóte tierile latine ale lunei vor proclamá, pe tiermulu Danubiului, cá rass'a latina e mândra de Români'a. Baron de Tourtoulon.“ În curèndu se vor luá mesuri la București spre a se formá comitetulu congressului latinu din septembre 1879.

Academ'i'a científica unгурésca tinu adunarea sa generala la 16 l. c. Înainte de sîdinti'a publica se alesera membrii noi. Principele de coróna Rudolf fu alesu membru onoraru. Din raportulu secretarului aflâmu, cá fondulu academiei în anulu trecutü — prin contribui — s'a sporitu numai cu vr'o 1000 de florini.

„Auror'a“, societatea de împrumutu si pastrare în Naseudu, va tiêné adunarea sa generala la 14 julu st. n. în Naseudu.

Ce e nou ?

Dlu Vasile Alecsandri este în continuu întimpinatu cu ovatiuni din tóte pârtile. În urm'a propunerii dlui Gusti, consiliulu comunalu alu Iasilor a hotaritu, cá strad'a Sft. Ilie, care duce la universitate, si în care s'a nascutu laureatulu poetu, sè se numesca de acuma înainte „Strad'a Alecsandri“; apoi totu acelu consiliu a votatu 5000 franci pentru facearea bustului poetului, care se va depune în aul'a universitătii, si i-a conferitu cetatieni'a de onóre. Totu în Iasi s'a datu o represintatiune teatrala, din alu carei vinitu este sè se faca portretulu bardului nostru, spre a-lu pastrá cá amintire în foisorulu teatrului mare din Iasi. La București — precum ni spune „Press'a“ — unu frumosu album se încarca de subsemnaturi între cetatienii de tóte conditiunile ai capitalei, cu urmatórea inscriptiune : „În memori'a victoriei culesa la Montpellier de poetulu Vasile Alecsandri. 1878, juniu. București.“ Acestu album se va presintá poetului la Mircesci de catra o comisiune.

Diet'a a desbatutu si votatu proiectulu de lege pentru dator'i'a de 80 milióne. Opositiunea a încercatu înca odata a resturná celu puginu acestu din urma obiectu alu pactului dualisticu cu Austri'a, cei mai de frunte ómeni ai ei întrara în aren'a luptei, dar însedar; guvernulu a invinsu cu majoritate de 58 voturi. Deputatii români votara astfelu : cu guvernulu : Antonescu, Balomiri, Cziplu, Ioanoviciu, Mihali, Misiciu, A. Papp, Romanu, Szerb, — în contra : Nistor si Stupa, — n'au fost de fația : Borlea, Cosma, Doda, Gurbanu, Hodosiu, G. Popu. Diet'a se va încheide séu la finea lunei curente, séu în la începutulu celei viitoare. Alegerile nóue vor fi în lun'a lui augustu.

Congressulu lucra în secretu, si astfel nu se pré stracóra în publicitate vr'o scire autentica. Totu ce pare a fi siguru din decisiunile de pân'acuma, este, cá puterile s'aru fi învoitu, cá Bulgari'a sè se estinda pâna la Balcani; partea de din colu va remané a

Turciei, care va avé dreptulu sè faca întariri în Balcani.

Regin'a Belgiei a sositu la Budapesta si pe-trece de câte-va zile la frate-seu, archiducele Iosifu, pe insul'a Margarita. De acolo regin'a va merge la fiu'a sa, principess'a Koburg, care acuma se afla la tiera, aşteptându acolo indeplinirea unui evenimentu familiaru îmbucuratoru.

Imperatés'a Rusiei a tramisu Dómnei Românilor, împreuna cu o scrissóre autografa, „Crucea Roşia“, instituita de imperatulu Rusiei. Remiterea s'a facutu la palatulu de la Cotroceni prin consululu generalu alu Rusiei.

Turcofilii pacaliti. Dilele trecute sôsî la Agria o depesia, în care se anunciá, cá diplomaţii Turciei tramisi la Berlin au sè tréca prin Agria, deci sè li se faca o primire cordiala. Acésta depesia alarmà totu orasiulu, si pe când trenulu sôsî, mii de ómeni aşteptau la gara. Antâiu se cobori „Ciatar bey“ si dupa elu unu altu individu, pe care Ciatar il recomandà astfel : „Escelenti'a sa Resîd pasia.“ Entusiasmulu fu mare, si unu advocatu voi sè-lu salute françozeşce, înse Ciatar grabî sè faca cunoscutu, cá Esc. Sa nu scie decát numai turceşce si sêrbeşce. Acésta produse suprindere, càci nimene nu-si putea esplicá, cum unu diplomatu sè nu scia françozeşce? Cu tóte aceste întrarea triumfala si banchetulu se tinura. Sub decursulu banchetului înse se ivî prefectulu poliţiei, carele între aceste telegrafase la consulatulu turcescu din Budapesta, si pofî pe cei doi turci a-si depune uniform'a, de óra-ce ei — în urmarea respunsului primitu de la consulatulu numitu, nu sânt oficierii mai înnalti. Se póte intipuí confusiunea. Turcii se rentórsera îndata la Budapesta, si aci Ciatar se pre-dete ênsusi tribunalului criminalu. Se dice, cá elu a fost conditoru la teatrulu poporalu d'aice. Tovaraşulu seu e unu suboficieru turcu.

Unu atentatu la Bucuresci. Cetimu în „Românulu“ de la 4/16 junie : Unu fost cassieru de Teleorman, anume Nicolae Vasilescu, fusese condamnatu de curtea de compturi sè platésca nişte bani pe cari i delapidase pe când inca erá cassieru. Voindu sè-si resbune asupra celor cari il condamnaseră, s'a armatu eri cu unu revolveru si ducându-se în strad'a Stirbeiu Voda, s'a pusu sè pândésca pe dlu Focsia, membru la curtea de compturi. Când sôsî, Vasilescu trase dóue focuri de revolveru a supra dlui Focsia si il rani la peptu si la spate. Un'a din rani e grea, càci e fórte greu a scóte glontíulu. Atentatorulu a declarat, cá voia sè omóre pe dlu Em. Gradişteanu, presiedintele curţii de compturi.

Vaporu pe Crisiu. Dilele trecute s'a gatitu în Pest'a-noua unu vaporu, menitu a sustiêné comunica-tiunea pe Crisiu între Sarvasiu si Gyoma. Vaporulu e de 75 urme lungu, de 14 latu, si are o masina cu putere de 14 cai.

Tunu nou. Guvernulu francesu a procuratu unu nou tunu, care într'o minuta póte aruncá 80 granate grele de câte unu pundu si cari plesnescu în 24 bucâti. Spre servirea tunului numai doi ómeni trebuiescu.

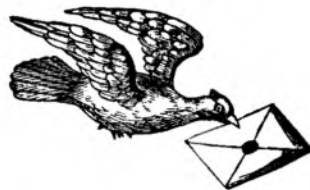
Petroleu mai multu decát ap'a. În Pensilvania (Americ'a) s'a descoperitu unu isvoru, din care pe dí curgu 1000 buti de petroleu.

Dlu Armin Laszky, proprietaru de tipografia, de depositu mare de hârtii si de rechisite de scrisu si desemnu, în Oradea-mare (strad'a vulturelui), anun-ciã preotimei, cá la dênsulu se afla de vëndiare tiparituru de matricule pentru botezati, cununati si morti.

Unu grecu din Bucuresci, Logositopolos, a taiatu asta iérna în bucâti pe mama sa. Elu fu prinsu si curtea cu jurati din Ilfov a judecatu în marti'a trecuta processulu ucigasiului grozavu. Dênsulu la interogatoru — precum cetimu în „Rom. Libera“ — n'a invocatu alta scusa, decát cá elu descinde dintr' unu neamu de ucigasi. Tatalu seu, dîcea elu, si-a omoritu soçi'a (se vede cá a avutu dóue); unu frate alu seu si-a omorîtu soçi'a, precum si copiii, si astfel elu a moştenitu unu caracteru sangvinaru. Juraţii l'au condamnatu la munca silnica, pe vietia. Amant'a lui a fost achitata.

Seiri merunte. Imperatés'a Rusiei a suferitu de friguri, dar acuma se afla mai bine. — Dlu B. G. Popovicu în Viena fu decoratu cu crucea de cavaleru alu României. — Ministrulu de interne a opritu pe barbieri d'a mai acatiá taiere de arama înaintea prevalelor lor.

Post'a Redactiunii.

Dlu S. P. în Lugosiu. Vom publicá-o în nrulu viitoru, càci pentru acest'a a sositu târdiu.

Manastirea Varaticu. Sositu-au deja cartile espedate inca în februarie?

Dsiórei E. P. în T-ri. Nrulu cerutu s'a tramisu. Credemu, cá l'ati primitu.

Stiel'a a sositu. Acusi, când vom dispune de spaci.

Finea semestrului primu

apropiându-se, ne rugâmu de onorab. nostru publicu sè binevoiésca a-si rennoi de timpuriu abonamentele, cá sè nu fimu siliti a întrerumpe espedarea foii.

Tiêndu contu de continu'a înmultire a spriginului cu care sîntemu onorati, vom scóte „Familia“ si de-acuma înainte de dóue ori pe septemâna, si în semestrulu viitoru vom dá suplimente din când în când la nrulu de joi, si numai de la partinirea publicului va atêrná cá si acelu numeru sè contiêna totu-de-una o cóla întréga cá celu de duminéca.

Pretíulu de prenumeraţiune remâne celu vechiu însemnatu în fruntea foii nóstre.

Abonamintele se platescu înainte.

Colectantii vor primí dupa 5 esemplare unulu gratis.

La nrulu presinte alaturâmu suplimentu de jumetate de cóla, cá despagubire pentru nrulu ce n'a aparutu în joi'a trecuta.

Proprietaru, redactoru respundietoru si editoru : IOSIFU VULCANU.

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi în Pest'a. 1878. Calea tierii nr. 39.